

възможен регистър на социалистическата сатира. От една страна, употребата на постоянни образци като „салонната“ традиция, например, показва единството на метода на писателя, прилаган в прозаични или драматургични творби¹⁹. Мелодраматичният характер на подобен сюжет изпълнява компенсаторни функции за зрителя, за когото емоционалността и чувствеността на тогавашната социалистическа художествена литература е крайно бедна. За един сезон на пернишкия театър пиесата има около 140 представления - 40 в града и над 100 при турнета в страната, а в Народния театър тя се играе от 1961 до 1965 г. Това е неоспорим зрителски успех, който се дължи на стремежа към интимно, камерно решение на пиесата²⁰. От друга страна, онагледеното върху сцената разделение между частния и обществения живот на индивида с финален акцент върху колективистичната идеология постепенно загубва своята актуалност и с промяната на обществото, както и на естетическите възгледи, превръща пиесата в литературна история.

БЕЛЕЖКИ

1. Вл. Каракашев, „Мъдростта на сатирика“. Пламък, 1969, кн. 11, с. 69.
2. Л. Тенев, „Драматургът Димитър Димов“. Септември, 1974, кн.11, с. 197.
3. Д. Канушев, : „Майстори на диалога“ в кн. Театрална критика, избрано, София, 1980, стр. 21.
4. Ив. Бояджиева, : „Характеристика на героя в някои съвременни пиеси“, сп. Литературна мисъл, 1963, кн. 4, стр. 85.
5. Пак там.
6. П. Сонди, : Теория на модерната драма, С., 1990, стр. 67.
7. М. Шакле, : „Виновният“, в. Народна култура, бр. 4, от 27.01.1962, стр. 3.
8. Вл. Каракашев, . пак там, с. 71.
9. Вл. Каракашев, . „Кой е виновен“, в. Литературен фронт, бр. 48, 1.12.1960, с. 3.
10. В. Бояджиева, . „Образът на комуниста в драмите на Димитър Димов“, в сб. Образът на комуниста в съвременната българска литература, С., 1972, с. 188.
11. Д. Димов, . Избрани съчинения, том пети, С., 1967, с. 81.
12. Пак там, с. 137.
13. Пак там, с. 73.